

DOMOVINA

Uredništvo je v Schillerjevi cesti št. 3. — Dopise blagovolite frankirati, rokopisi se ne vračajo.

Izhaja trikrat na teden, vsak **ponedeljek, sredo in petek** ter velja za Avstrijo in Nemčijo 12 kron, pol leta 6 kron, 3 mesece 3 kroge. Za Ameriko in druge dežele toliko več, kolikor znaša poštnina, namreč: Na leto 17 kron, pol leta 8 kron 50 vin. Naročnina se pošilja upravnistvu, plačuje se vnaprej.

Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 vinarjev za vsakokrat; za večje inserate in mnogokratno inseriranje znaten popust.

K volilni preosnovi.

Prijatelj nam piše: Obstanek države ni mogoč, če se državljani za državo ne žrtvujejo, če si sami ne nalagajo dolžnosti (n. pr. za obrambo zemlje proti zunanemu sovražniku in za mir in red v državi sami.) Toda te žrtve niso sam ali mala množina onih, ki so na čelu države, lahko izrabili za sebe in v škodo državljanom. Zato pa te dolžnosti in obveznosti državljanov in njih žrtve za državo niso nepogojne (absolutne), marveč samo pogojne (relative). Njih izpolnitev se vrši z omejitvijo, da se te žrtve, dolžnosti in obveznosti izrabijo v prid celokupnosti, cele države in tudi v prid posameznikov. Zato pa morajo oni, ki se žrtvujejo, ki nosijo bremena — osebna in gmotna (vojaštvo in davke) za državo, tudi odločevati ali vsaj soodločevati pri ukrepih, kaj in kako je vporabljeni žrtve državljanov, osobito v vojakih in davkih; kaj gre tukaj tudi beseda. Ker za državo odločuje — vlada, gre torej državljanom za njih dajatve tudi pri vladanju beseda. Ta beseda pa ima obliko pravice. Na eni strani so torej državljani dolžni državi — državljanske obveznosti, to je dolžnosti; na drugi strani pa je za te dolžnosti država dolžna odplatek. Za vsako dolžnost gre državljanom primerna pravica. Tista država je srečna in tista vlada je pravična, kjer so dolžnosti državljanov enake njihovim pravicam. Podobno temu razmerju nam daje državni denar. Na eni strani je orel (splošni državno znamenje) = znak dolžnosti, in na drugi strani je zapisana cena, ali vrednost = znak pravice.

Glavne dajatve državljanov so pa osebne dajatve — dajatve državljanov za krvnih žrtvah — rečemo jim pa krvni davek; dajatve na premoženju imenujemo (navadni) davek.

Ker je torej krvni davek največji in najhujši (v boju za državo mora umreti cvet državljanov, prelivati kri za državo) zato tudi gredo za krvni davek državljanom največje pravice. Najvažnejše pravice državljanov so one, katere jim dajo vpliv na vladanje države in to je pred vsem volilna pravica. Na dnevnem redu je splošna volilna pravica. Avstrija je z njo pač jako pozna. Že takrat, ko je naša država uvedla splošno vojaško dolžnost, splošni krvni davek, — že takrat je bila dolžna dati državljanom za pravični odplatek splošno volilno pravico. Naša država torej do sedaj državljanom ni bila pravična, ampak krivična, ker je državljanom dolžna odplatno pravico — splošno volilno pravico. Volilna pravica je tista temeljna pravica, s katero državljani pridejo pri vladanju države — do besede in veljave.

Naš narod je državi od nekdaj dajal primeroma največ in najboljših vojakov in jih daja enako tudi še sedaj. Jakost in slava naših vojakov je neoporečna. Nam gre torej v prvi vrsti glede na naš krvni davek — primerno število poslancev. Na Štajerskem dajo Slovenci več vojakov kakor Nemci. Gornji Štajar in del srednjega pri vojaštvu prideta pač malo v poštev. Po novi volilni pravici bi naj imela Štajerska 28 poslancev — in Slovenci — čujte in strmite! — samo 6. To je neravnost smešno malo število; to je predržno zapostavljenje Slovencev. Pri številu poslancev ima v prvi vrsti odločevati krvni davek, in ker Slovenci plačujemo največ krvnega davka, zato nam tudi gre našemu krvnemu davku primerno število poslancev.

Opozorjamo s tem naše poslance na to stran dolžnosti države do Slovencev, da se pravočasno preskrbe z gradivom glede našega krvnega davka,

— z vsem statističnim gradivom. Potem pa naj postopajo odločno in neizprosno za naše pravice, in naj moško in vstrajno zavrnejo in zavračajo razžalitev našega naroda po samovoljni vladi, ki nam hoče pod mizo vreči za velike in težke dolžnosti na krvnem davku — samo beraške, pod mizo vrže še šestih poslancev. — To je dobra tretjina v deželi, po krvnem davku nas je več kakor polovica v deželi — pa naj se zadovoljimo samo s šestimi poslanci?! Nikdar in nikoli! Ljudstvo in poslanci, na stražo! Bedecim in pozornim nam — naše pravice!

Sami smo krivi!

II.

Večkrat se pritožujemo, kako malo je število onih narododelavnih mož, ki niso Slovenci samo v besedah, samo pri slavnostnih komerzih, kjer drug drugega v vznešenih in gniljivih besedah proslavljajo kot narodnega mučenika in voditelja ubogega slovenskega ljudstva.

Ne mislimo tukaj braniti in zagovarjati onih slovenskih mož, nad katerimi vse zagrim, katerim skušamo tolikrat in tolikrat nagromaditi vso krivdo in vse grehe naših neuspehov. Mi vidimo le preveč ves naš cilj in vse naše delo v oni višji, visoki politiki, mi zahtevamo od naših narodnih politikov, da nam sezidajo in vstvarijo veliko, močno Slovenijo, da nam postavijo mogočno, nerazrušljivo stavbo, v katero bi se zamenj, brezuspešno zaganjali prodirajoči vali Nemstva. Pri tej svoji veliki zahtevi in pri teh svojih lepih in idealnih ciljih, ki jih stavimo svoji narodni eksekutivi, pa se prav nič ne čutimo poklicanih in dolžnih, da sodelujemo pri uresničenju

teh ciljev, da pripravljamo tla, da zbiramo gradivo, da stopimo kot enakovredni delavci v narodne vrste, da se ne strašimo prav nobenih žrtv za narodov blagor, če smo tudi brez visokih naslovov, če nas tudi narod ni poslal v deželne in državne zbornice, da tam branimo njegove pravice. Delo samo in uspeh, ki mora slediti poštemu delu — nam bodi povračilo in plačilo!

Večkrat se sliši, da smo Slovenci v zadnjih desetletjih mnogo zamudili. Res nihče ne more tajiti, da smo zelo napredovali, da smo ponekod dosegli že uspehe, o katerih bi človek slovenski še sanjati skoro ne upal, ki pozna sliko našega Slovenstva na Spodnjem Štajerskem pred 40. ali 50. leti. — Kje smo bili še tedaj — kje smo danes!

In vendar smemo in si moramo odkrito priznati, da smo baš v zadnjih desetletjih mnogo, mnogo zamudili. Neka mora je legla na naše naravno življenje, in ta mora še danes kot neko mrtvilo ovira naš razvoj in napredek.

Mogočno je vzplamtel plamen narodnega navdušenja po dolgoletnem, smrtnem narodnem spanju, v oni veliki dobi slovenskih taborov. — Sledila je tej dobi doba dvajstih, tridesetih let, v kateri je mogočno vzplamtel plamen plapolal dalje, pojemal in precej — vsahnil.

Navduševali smo ljudstvo, pripravili smo narodovo dušo, da je postajala dovzetna in sprejemljiva za duševno hrano — a te hrane duševne mu nismo dali, pač pa smo ga skušali navduševati dalje, da bi narod postal zares navdušen in nam sledil.

Nepripravljene nas je našel in še popolno nezrele oni veliki, smrtonosni udar, ko so po vsej naši slovenski

LISTEK.

Prijatelj Lovro.

Prvič spisal Avgust Šenoa; poslovenil Janko Bratina.

(Dalje.)

Ta svečani naglas me je v zadet nekoliko osupnil, a odgovoril sem isto tako, vsekakor pa nerodno. V trenutku smo govorili malo, le nekaj navadnih besed. In bilo mi je ljubo. Imel sem čas, da premotrim novega znanca. Po naglasu sodeč je bil pohvačen Slovenec. Naj ga kratko opišem. Bil je človek srednje postave, koščen, širokih pleč. Nenavadno velika glava je bila podobna krogli; čelo mu je bilo široko, visoko, rekel bi oglat, lice suho, blede, v sredi široko, spodaj popolnoma šilasto, nos fin, ustnice tanke, stisnene, brke slabotne, lasje temni in gladki, dolgi in raz-

deljeni na dvoje, oči male, temne, ntripajoče, ali tudi zelo bodeče. Gledajoč ga sem nekoliko osupnil. Opazil sem na tem človeku nekako nepravilnost. Posavski klobuk je bil nov, siva surka s srebrnimi gumbi fina, ovratnica svilena, srajca tenka; videlo se je, da se ta človek rad okusno oblači a vsa ta finost je bila nerodna. Kakor da sem videl učitelja ali kaplana pred seboj.

Tudi kretnje njegove so bile nenavadne. Sedel je ponosno, glavo pokonci, stisnjenih ust, izpod čela motreč človeka, nasmehnil se je včas porogljivo, včas pokimal z glavo. V eni roki je držal rokavice, a z drugo si je vedno popravljal ovratnico. V vsem je hotel biti fin, eleganten, dostojanstven, po vsem je bilo videti, da je ta človek vsekakor mnogo občeval s finim svetom, ali da je vkljub vsemu temu ostal nekako nenglačen. Govoril je v začetku polagoma, svečano, kratko

kot v epigramih, ali tudi apodiktčno, preprezajoč svoj govor s francoskimi dovtipi. Bil je silno miren, a nenavadno svetle oči so kazale, da je strasten človek. Ko se je začel živahen prepirek o kaki neznatni stvari — in tega je bilo takrat dosti — molčal je Lovro kakor kamen ter je le pri koncu govora z ironično opazko obrnil vso razpravo na šaljivo stran. A ko se je govorilo o važnih stvareh, tedaj mu je vzplamtelo blede, stariasto lice, zasijale male oči in zabadajoč s kazalcem v zrak, je govoril kratko, bistroumno; rad je pobijal tuje pravo mnenje z dovtipom in branil svoje krivo, če je bilo treba, tudi s sofizmom.

Po prvem razgovoru sem spoznal, da je Lovro izvanredno nadarjen človek, da zna mnogo, zelo mnogo. Vkljub vsem tem vrlinam mi ni bil prvi Lovrov utis prijazen. Nekaj me je odbijalo od njega. Ko smo se najbol razgovorili, izvleče Lovro uro, pa

pravi zelo važno: „Kasno je, gospoda!“ Dvignivši se pogladi si lase pred velikim zrcalom in podavši mi tri prste se je svečano priklonil: „Posebna čast mi je bila! Klanjam se!“ Vrnil sem mu poklon na isti način, nekoliko osupnjen, in radi tega menda zopet nerodno. Razšli smo se in jaz sem dolgo razmišljal v postelji: kakov človek je ta Lovro!

No, skoro sem spoznal, kakov je bil. Sestajali smo se večkrat pri mojem pobratimu Bodalu. Lovro se je pečal z literaturo, jaz tudi. Pobratila sva se in nazadnje je rekel Lovro: „Našel sem lepo stanovanje za tri. Enega tovariša že imam; pridi še ti; ljubo mi je, če stanujeva skupaj.“

— Veja, dejal sem, bodem t pagat ultimo.

Za malo časa smo šli na novo stanovanje in to pri kapelniku opere, ter smo se nastanili v svojem novem taboru, kakor smo bolj vedeli in znali.

Štajerski kakor škodljive gobe po dežju takorekoč kar čez noč vzrasle nemške ljudske šole, namenjene slovenskemu ljudstvu, slovenski naši mladini, ki jo danes zastrupljajo.

In še danes nismo mnogo dalje mnogo fraz smo že vrgli med ljudstvo v nadi, da se bo navduševalo za nje, to naše duševno tako izstradano ljudstvo, če se smem tako izraziti, zdrave duševne hrane pa smo mu dali še tako malo. Ob vsaki priliki se bojimo in trepečemo, da bi mu utegnili škoditi in menimo menda, da je za ljudstvo že dovolj, da se vbija in dela kakor črna živina od jutra do večera, da dobi vsako leto nov molitvenik, ki ga izda Mohorjeva družba — in da pride ob času volitev, da mu napišemo na volilne listke svoja imena. Tedaj pa imamo ljudstvo za seboj, kakor se to pravi — in kaj še hočete več.

Naravnost neverjetno je, kako malo je pri nas še danes ljudi, ki bi res amevali in bili prepričani, da je tudi pri nas neobhodno potrebna in mogoča mnogo višja ljudska izobrazba. Z nekim visokim aristokratskim pogledom gledajo nekateri na to omejeno ljudstvo in motrijo z nezaupanjem majhne vrste onih navdušenih narodnih delavcev, ki skušajo v ljudstvu z besedo in knjigo dvigati izobrazbo, prižgati v ljudstvu luč prave, narodne prosvete.

Poglejmo kar po vrsti naša nekaka kulturna centra. — saj jih smemo tako imenovati — po Spodnjem Štajerskem. Koliko mrtvega duševnega kapitala, koliko spečih sil leži v teh naših mestih in večjih trgih, ki je vsa navdušena za majko Slovenijo seveda le ob gotovih prilikah.

In kaj imajo mesta sama, kaj ima slovenski živelj teh mest od te slovenske inteligence! Pač slovenska inteligenca ima svojo slovensko družbo v „Narodnih domih“. Nižji sloji pa so skoro povsod precej prepričani svoji usodi. In kaj imajo še le mestne okolice od tega nakupčenega kapitala — zopet nič.

V trenutkih narodne sentimentalnosti pa se seveda z žalostjo čudimo, kako je to mogoče, da je ljudstvo tako zaslepljeno, da slovensko ljudstvo tako odpada, da se tako širi nemčurstvo po naših kmečkih občinah.

Delo, ki nas čaka, je mnogovrstno, treba je, da si to delo delimo, da ne obsojamo samo onih poklicanih, da se zavedamo, da smo dolžni in poklicani tudi mi sodelovati, da je dolžan vsak posameznik na svojem mestu biti cel mož. Vsak posameznik, ki pravi, da je Slovenec, se mora vedno povsod zavedati v polni meri te svoje narodne naloge, zavedati se mora te vzgojevalne naloge slovenski učitelj v šoli,

da ne bo vzgajal slovenske dece samo v besedi slovenski, ampak tudi v duhu slovenskem. Zavedati se mora te naloge vsak inteligentni Slovenec v privatnem življenju in občevarju z ljudstvom — to povdarjamo še prav posebej, ker se zlasti tu mnogo greši!

Boj za katoliški zakon.

(Ta spis nam je došel od odličnega gospoda duhovnika.)

Sovražniki krščanskega ljudstva in njih tajne framazonske družbe uprizarjajo v zadnjem času boj proti nerazdružljivosti zakona. Hočejo namreč 1. da se sme katoliški zakon razvezati vsak čas in da vsak zakonski sme zapustiti drugega in se znova poročiti, 2. da bo vsak čas mogoč zakon med židi in kristjani, dočim se sedanja postava protivi takim mešanim zakonom.

Po katoliških načelih je zakon nerazdružljiv. Katoliška cerkev je vedno učila tako, kakor je pisal apostel Pavel Korinčanom: „Poročenim pa zapovedam ne jaz, temveč Gospod (Jezus Kristus), da se žena naj ne loči od moža; če se je pa ločila, naj ostane neporočena ali se pa naj pomiri s svojim možem“ (I! Kor. 7, 10).

Pa tudi zdrava pamet kaže, da je razdružljivost zakona nevarna za človeško družbo in državo. Lahkomiselni porok bi bilo vsak dan več, ker bi se poročeni lahko razšli že po osmih dnevih. Otroci bi bili izročeni pri takem spreminjanju zakona nestalni usodi; saj bi oče in mati lahko sklepala vsako leto nove zakone. Kaka bo potem otroška vzgoja! Najslabše bi se pa pri takem razdiranju zakonov godilo ženam, ki morajo za zakon največ žrtvovati. Dokler bi bile mlade in lepe, bi jih lovili možje. Ko bi se jih naveličali, pa bi jih metali ko ožmeto citróno na cesto. Prav pravi Theodor Roosevelt, predsednik severoameriške republike o takih „zakonih do odpovedi“: „Če se sme zakon lahko ločiti, je to poguba naroda, prokletstvo družbe, nevarnost družine, vir nesreče za poročene in nagib k nenravnosti — strašno za moške, še bolj strašno za žene.“ Tako sodi o tem protestant, in z njim se strinjajo drugi učenjaki in prijatelji ljudstva.

Mi Slovenci pač nimamo vzroka s to zakonsko novotarijo izpodkopavati nravnosti v ljudstvu. Saj je v nravnosti moč naroda.

Svetovno-politični pregled.

— Z volilno preosnovo, kakor jo predlaga vlada, ni razen Malorusov zadovoljna nobena stranka. Nemci, ki tvorijo eno tretjino prebivalstva v

Avstriji, a dobe skoro polovico mandatov, pravijo, da se jim je preveč vzelo. Mi smo stališče spodnještajerskega Slovenstva, ter Slovenstva in Slovanstva v obče že označili in ga bomo še bolj. Italijani, ki imajo primeroma s svojim številom itak 3 mandate preveč, so tudi nezadovoljni. In tako lahko rečemo, da gladkim potom volilni načrt Gautschev ne prode.

— Ogrska vlada je nastopila proti časopisju. Budimpeštanska policija je zaplenila 25. t. m. 7 časopisov, ker so priobčili Polonyjev govor, v katerem je razžalil veličanstvo. Včeraj so odpravili svobodno kolportažo za budimpeštanske liste, ki jo je dal Szell. Bajje namerava vlada tudi odvzeti potrošnim sodiščem razprave o tiskovnih prestopkih. Koalicija še ni izdala že zdavnaj napovedanega oklica na ljudstvo. Bajje se ne morejo sporazumeti o vsebini oklica. Ogrsko finančno ministrstvo je objavilo proračun za l. 1905.

— Volitve za gosudarstvenajo dumo. Okrožna depeša ministra za notranje stvari pooblašča guvernerje, naj objavijo, da se zamore pričeti z volitvami odposlancev za volitve za državno dumo dne 5. marca, tako da bodo iste po možnosti do 23. marca dovršene.

— Osoda ruskih častnikov, ki so bili v vojni vjeti. „Ruski Invalid“ je priobčil nastopni carski ukaz: 1. Oni častniki, ki so ranjeni prišli v vojno ujetništvo oziroma, ki jim je bila odvzeta možnost, da bi se bili branili, se imajo zopet uvrstiti v svoje četne oddelke. 2. Oni častniki, ki so prišli v vojno vjetništvo, neranjeni, oziroma le malo ranjeni, se imajo zopet sprejeti v njihove četne oddelke le tedaj, ako je privolil častniški zbor tozadavnega četnega oddelka. V tem slučaju jih je uvrstiti v lokalne vojaške oblasti. 3. Generale in poveljnike samostojnih četnih oddelkov, ki so bili vjeti, je za dobo enega leta, ne oziraje se na to, so-li bili ranjeni ali neranjeni, ob njihovem prihodu v domovino uvrstiti v štab njihovega armadnega zbora in sicer v svrhu, da se natančneje pojasnijo okoliščine, pod katerimi so bili vjeti. Izid preiskave ter eventuelni predlogi, ali se imajo omenjeni generali potem še nadalje pustiti v službi ali ne, je predložiti carja. Te določbe se pa ne tičejo častnikov bivše posadke v Port-Arturju, ki je prišlo v vojno vjetništvo vsled kapitulacije.

— Protestna nota ameriškega odposlanca v Carigradu. Ameriški odposlanec je izročil porti protestno noto, v kateri izjavlja, da ne postopa porta z ameriškim učnimi in dobrodelnimi zavodi enako kakor s francoskimi in drugimi zavodi, čeravno je to

že pred 18 meseci obljubila storiti, kar je nasproti Franciji takoj izvršila. Nota zahteva, da se v najkrajšem času priznajo omenjeni zavodi, nadalje ta carinska in davčna imuniteta zavoda.

— Splošna volilna pravica v Norveškem. Norveška zbornica je sprejela zakonski načrt, s katerim se uvede splošna volilna pravica. Volilna pravica ima vsak neomaden ževan moški, ki je dopolnil 24. leto. Razdelitev volilnih okrajev določi vsakih devet let kralj.

— Kralj Edvard na potovanju. Najboljši dokaz, da je bila bolezen kralja Edvarda le izmišljena v ta nam, da se mu ni bilo treba sestati z ljubim mu cesarjem Viljemom, je zgotovljeno, da se kralj Edvard odpravlja na daljše potovanje. Iz Londona odpotuje že ta teden; v Parizu ostane ves teden, ter se bo razgovarjal s predsednikom Fallièresom in ministrskim predsednikom Rouvierom. Iz Pariza se odpravlja v Lizbono.

— Predsednik Venezuele Castro je izjavil, da hoče ponizati Francijo in da se ne bo brigal za Monroejeve nauke. Najprej požene Francoze iz dežele, potem pa pridejo Amerikanci, Angleži in Nemci, ki so — kakor pravi Castro — huji nego Kitajci. Bolji sloves v Venezueli izjavljajo, da zahteva položaj v splošnem interesu posredovanje Združenih držav. Castro je proti Zdrženim državam, ker bi se baje razpolastile Venezuele.

Slovenske novice.

Štajersko.

— Pokopali smo ga slovesno in z mogočnim pompom. . . . Kralj našega veselja počiva. . . . Utihnile so lafare in cimbele molče. . . . Pepela strosimo na glavo. . . . Čas resnice je vrnil. . . . Upajmo, da tudi v naš javno življenje. . . .

— Bajazzo v rotovski ulici. . . . kapira, zakaj ne pridemo k njemu v rokavicah. . . . Teleban ne razume, da če mi pride naproti baraba in se zgruli, ne bom šel ponižno mimo njega, ampak mu bom dal zausnico, da bo skobalil v cestno blato. . . .

— Sparjeno vodo nam hoče napeljati naši dobri mestni očetje. . . . svojem že sedaj tako „proslulem“ vodu v Celje. Skoro 11° Celzija in voda, ki jo dobimo po milosti naših mestnih modrijanov. Okusna pitna voda pa je ona, ki ima 7—8°. Tako torej dobimo mi — uboge žrtve slavnih modrosti celjskih očetov! — namreč dobre, okusne pitne sparjeno vodo. In k temu naj še pripomagajo slovenski

Tretji med nami je bil Ž., tehnik, pristen in vreden sin hrvaške kajkavščine. No, ta tretji svat je bil navadno z doma; vezala ga je goreča ljubezen na neko praško mladenko.

— Hvala Bogu, dejal je Lovro uredilvi z belo polhovko na glavi pohištvo po svoji volji — gotovi smo; sedaj imamo salon in alkov; sedaj stanujemo gosposki in moremo vsaj sprejemati posete.

Poznajoč trmoglavost brata Lovra, se nisem dotaknil njegove uredbe, le nasmehnil sem se, v duši njegovi aristokratski opazki. Tako je bil Lovro molče priznan za glavarja naše male zadrage. Sedaj sva se šele pobratila prav iz srca, sedaj sva bila prijatelja in nisva se razšla, dokler Lovro ni zapustil vseučilišča.

Ob zimskih večerih sedla sva z Lovrom za peč pa se učila. Ogenj je prasketal v peči, pipe so se nama kadile. Lovro je obdeloval „Ostrome-

rove evangelije“, jaz pa „enciklopedijo prava“. Ura je šla za uro, a nazadnje se je dvignil Lovro, nataknil svojo polhovko, vidni znak oblasti, in to je tudi bilo znamenje, da je učenje dovršeno in da je ura za „akademični čaj“ in razgovor. Čaj je kahal Lovro sam; v ta posel se ni smela mešati živa duša; kahal ga je natančno, skoro bi rekel matematično. Ko je vsul čajjevo listje, potegnil je Lovro uro in štel minute, kolikor jih je treba. Kadeči pipe, srebajoči čaj govorili smo od srca v vsem mogočem. V takih slučajih mi je pravil Lovro o svojem domu, o svoji mladosti.

Lovro je bil sin malopremožnega kmeta pri Postojni. V teh krajih gospodarstvo ni dosti vredno, zemlja je suha, kamenita. V hiši je bilo več otrok deklic in dečkov; težko je, da jih spraviš na noge. Pobožni starši so želeli, da se vsaj eden otrok dvigne do sreče, do gospoda. A more li zanje

biti veči gospod, večja sreča nego je duhovniška halja? Ko sin zraste, mislila je stara mati, bode župnik. Sosedje mu bodo poljubovali roko, sodnik se mu bo klanjal, jedel bode vsak dan meso na belem krožniku, imel bode dovolj vsega do groba, pa, kar je še več, molil bode za mojo dušo in njegova molitev je boljša nego so druge. Je li večja sreča? Stara sta odločila, da bode eden sinov duhovnik. Kocka je padla na Lovra. Celo selo je znalo, da je bistra glavica. Na pamet je znal on vse cerkvene pesmice. Tem boljše zanj, pozneje bo imel manj truda. — Pa naj bode, Lovro naj bode duhovnik, reče oče. A glej nesreče! Za duhovnika je treba šol, a v selu je bil učitelj komaj za orgljarja; šola v mestu, bogme, pa stane — od kje vzeti?

— Glej sreče! spomni se hitro starica. V Ljubljani je naš boter cerkovnik. Kako bi bilo, da nastanimo

Lovra pri botru, naj se toliko pripravi pričinu svetemu poslu. Glej dobro pa met in še boljšo srečo. I botrstvo velja nekaj.

— Prav, mati, reče oče, Lovro naj gre k cerkovniku. Tvoja pamet velja kaj.

Sodnijski pisar je napisal Lovru vemu očetu pismo za botra. In dobi je pogodil pisar. Cerkovnik je bil dober boter in je javil, da Lovro lahko pride k njemu v Ljubljano; ker je on že oslabil, pa mu bode kamni pomagal. Tako je tudi bilo. Nekega jutra je blagoslovila mati Lovra stisnila mu v roko dva groša, v torbi dva bela sira in za botra povsno. — Pojdi, sinko, reče majka, bodi priden in pošten. Na svetu je mnogo hudobij, a ti bodi dober. Spremlja naj te Bog in njegovi angeli. Če da Bog srečo in milost, bodeš čital novo mašo pri našim velikim oltarjem. Pojdi, pa molči za svojo mater! (Dalje prihodnje)

čavkopljučevalci za tako ponesrečeno spekulacijo.

— **Priporočilo.** O traku, ki so ga naročile celjske Slovenke pri c. kr. metno-obrtni strokovni šoli v Ljubljani za zastavo akad. tehn. društva „Triglav“, se je strokovnjak, ki ga je videl, izrazil jako pohvalno ter posebno pohvalil krasno vezenje. Mi moremo dotrži zavod vsem kar najtopleje priporočati.

— **Osebnost.** Sodnijski adjunkt g. Potočnik je premeščen iz Celja v Gornji Grad.

— **Iz deželnega šolskega sveta.** Imenovani so: za nadučitelja v Št. Ilju pri Turjakom Alojz Jankovič; za učitelja-vodjo na ljudski šoli v Topolšah Josip Košutnik; za učiteljico k. s. Križu pri Ljutomeru tamošnja profesorica učiteljica Ivana Škerjanc.

— **Konkurz.** Okrajno sodišče v Celju je napovedalo konkurz nad premoženjem trgovca Tomaža Peperka v Braslovcah.

— **Umrl je** bivši rajhenburški g. župan I. Merc, dne 21. t. m. v Št. Kančanju pri Turjaku na Dolenjskem.

— **Okrajnega glavarja krškega,** g. Oreška, ki ga od 11. t. m. od pol ure zvečer pogrešajo, so v ponedeljek ob pol 11. uri predpoldne potegnili iz vode pri čatežkem brodu na štajerski strani.

— **Brežice.** Ponesrečil je 26. t. m. delavec Stojnik pri zidanju mostu: veter mu je odnesel klobuk v vodo; on je skočil za njim in je izginil v vodi.

— **Šoštanj.** Okrajni zastop v Šoštanju je sprejel v svoji plenarni seji dne 26. t. m. soglasno na predlog g. dr. Mayer-ja protest proti krivični razdelitvi volilnih okrajev na spodnjem štajerskem, katero vsebuje vladni volilni načrt.

— **Savinjski Sokol** ima v nedeljo, dne 4. marca svoj izvanredni občni zbor. Ob pol tretji uri popoldne telovadba v verandi Hotel Avstrija. Po telovadbi izvanredni občni zbor, ki se je moral sklicati radi važnih točk dnevnega reda. Počasti nas tudi bratski „Savinjski Sokol“ z deputacijo, katerej pripadajo br. Smertnik, načelnik „Slov. zveze“, ki bo vodil tudi telovadbo. Naše Sokoli — ndeležite se tega izvanrednega občnega zbora in prve telovadbe sigurno in vsi! — Nazdar! Odbor.

— **Iz Škofjevasi pri Vojniku.** Kakor slišimo, se namerava pri nas ustanoviti prostovoljno gasilno društvo, kar je za tak kraj gotovo nekaj prebristnega in pomenljivega. Nekateri bi seveda radi, naj se to društvo imenuje, kakor imenujejo Nemci po nemških krajih taka društva „Freiwillige Feuerwehr in Bischofsdorf“. Pri tem pa, kakor vam je gotovo vsem dobro znano, ni nič Nemcev, smo sami domačini in tisti Slovenci pri nas, katere se je včasih po krivici po časopisih imenovalo nemčurje, to je nje Slovence, ki bi radi Nemci bili — tisti so tudi Slovenci, saj smo sami Slovenci. Tako je dobro in tako je prav! Mislimo torej, da bo pač najbolje in najpametnejše, če smo res taki možje, da imenujemo društvo, ki ga ustanovimo na domačih tleh „gasilno društvo“, ker voda bo ogenj motaka gasila, mi pa se bomo medu že lažje razumeli drug drugega, če bomo po domače slovensko „komandirali“ — če bo naš poveljni jezik slovenski.

Več slovenskih domačinov.

— **Slovenji Gradec.** V soboto, dne 3. t. m. se vrši nadomestna volitev načelnika, odnosno načelnikovega namestnika in 1 odbornika za okrajni zastop slovenjegraški.

— **Shod županov in svetovalcev** slovenjegraškega okraja se vrši dne 4. marca 1906 ob 3. uri popoldne v „Narodnem domu“ v Slovenj Gradcu. Radi važnosti dnevnega reda — vrli slovenski župani in odborniki, vsi na shod!

— **Umrl je** v soboto, dne 24. t. m. pri Konjicah g. Juri Napotnik, oče knezoškofa lavantinskega, v starosti 83 let. Pogreba, ki se je vršil v ponedeljek, se je udeležila velika množica ljudstva.

— **Umrl je** v Žužemberku po dolgi in težki bolezni v starosti 49 let c. kr. notar Ivan Gregorčič. Siromaku so že pred božičem operativnim potem izrezali jezik. Pravijo, da je dobil raka vsled lizanja kolkov in poštinih znamk. Zapustil je vdovo in 3 nepreskrbljene otroke. N. m. b. z. l.!

— **Iz spodnjega ptujskega polja.** To zimo, posebno meseca februarja, so napravili zajci na našem polju mnogim kmetovalcem in sadjarjem veliko škodo, ker so oglodali brezštevila sadnih dreves. Sadjereja prizadaja že sama na sebi pri nas več truda in dela kakor v goratih, ugodnejših legah, ako se hoče doseči vsaj povoljen uspeh. Konečno pa pridejo ti škodljivci ter uničijo ves trud, kajti vse mazanje drevese z apnenim zmeskom v obrambo je brezuspešno, ker zajcev čisto ne ovirajo niti oveze iz ržene ali koruzne slame; celo plot iz lat so preglodali pri enem šolskem sadovnjaku. Dežela vzdržuje z ogromnimi svotami deželne drvešnice ter plačuje potovalne učitelje, ki naj dokazujejo korist sadjereja in jo učijo, istočasno pa se predlaga in sklene od nemških grofov - veleposestnikov in mestnih poslancev lovski zakon, kjer je bolje zavarovan in več vreden zajec kakor kmet. — Oškodovane posestnike pozivljamo, naj zahtevajo oškodnino od grajščaka Pongratza, ki ima lov v najem in če se jim ne ugodí, naj naravnost tožijo, kajti gospodje, ki ne znajo in nočejo drugega delati kakor od samega dolgega časa streljati na kmetijskih njivah rejene zajce, so dolžni poravnati tudi škodo.

— **Podpirajmo narodni značaj slovenskih šol!** Iz ptujske okolice. Tik okrajne ceste, iz Ptuj v prijazni Vurberg stoji veličastno šolsko poslopje ptujske okolice. Šola je devetrazredna; petrazredna deška in štiri-razredna dekliška. Pročelje krasi okusna atika z uro, ponosen napis „Narodna šola“ in dve fresko sliki. Prva predstavlja slovečega pedagoga in pisatelja A. M. Slomška s slovenskim napisom, druga pa slavnega pedagoga Komenskega z nemškim besedilom. Sliki sta se dali napraviti leta 1899, s pomočjo ptujskih narodnjakov. Meseca avgusta je dovršil sliko slov. slikar Ivan Gosar, a že 14 dni kasneje so ju zlikovci v noči od 7. do 8. sept. pomazali z oljnato barvo. Močno poškodovani sliki sta ostali do danes njegove dne nalašč nepopravljeni, češ, naj svedočita tujcem, ki hodijo tod mimo, kakega pobalinstva so zmožni gotovi ljudje. V seji, dne 2. febr. 1906 pa je sklenil kraj. šol. svet ptujske okolice dati iznova slikati omenjeni sliki; govorilo se je, naj bi ju izdelal že letošnjo pomlad kak član slov. umetniškega društva „Vesna“ na Dunaju. Sliki da kraj. šol. svet proti morebitni poškodbi že vnaprej zavarovati. Ker pa kraj. šol. svetu primanjkuje potrebnih sredstev, trka tem potem na rodoljubna slov. srca in upa preskrbeti s prostovoljnimi darili na pročelje šolskega poslopja ptujske okolice čim najkrasnejše umetno izvršeni sliki Slomška in Komenskega z

napisi, ki naj pričajo tujcem, da stoji šola ptujske okolice na slov. tleh. Ker kaže mesto Ptuj na znotranje in zunanje nemško lice, zahteva narodni ponos in slov. čast, da svedoči že zunanost šole ptujske okolice, da je slovenska. Imena cenj. darovateljic in darovateljev se svoječasno objavlja v slov. časopisih. Prostovoljne prispevke sprejemeta č. g. o. Peter Žirovnik, minoritski kaplan v Ptuj in g. Ivan Kankler, nadučitelj na ptujski okoliški šoli.

— **Velikanski hrast** je dal podreti posestnik Pukšič v Moškanjih. En meter nad zemljo merjeno meri deblo v obsegu nad pet metrov. Sreduji premer debela je 1'6 m. Ta hrast je bil zadnji te velikosti na celim spodnjem dravskem polju. Razni gospodarji in veščaki so mu prisojali okrog 300 let starosti. Pač redka prikazen sredi slovenskih vasij, kakor je bilo ravno to drevo.

— **Umrljivost na Drav. polju** posebno med moškim spolom leto za letom raste. To dejstvo je spoznal pisec teh vrstic iz večletne statistike, ki se objavlja v cerkvah koncem leta, a tudi iz posameznih slučajev. Posebno zdravniki, a tudi župniki bi izvršili potrebno in hvalevredno delo, ako bi na podlagi statistike dognali za to dejstvo znanstveno neovržne vzroke. Gotovo bi se izkazalo, da je glavni vzrok rapidno naraščanje popivanja opojnih pijač, osobito žganja, saj slovi ravno Ptuj skoraj po celim avstrijskem jugu kot „Schnapsmetropole“. Vsakega resničnega prijatelja kmetijskega ljudstva mora to fizično propadanje ravno kmetijskih slojev navdajati s skrbjo. In vendar se temu lahko odpomore. Vse razumništvo brez razlike stanu je dolžno storiti to. Navadite posebno mladino zdravega in resnega društvenega življenja, opozorite jo povsod na rakrpane našega gospodarskega in političnega stanja, kažite jim pota samopomoči in prepričani smo lahko, da bomo zrlji zopet krepak in čil, a tudi samozavesten in izobražen kmetijski rod, katerega ne bo treba po raznih shodih vedno drezati iz zaspčnosti! Žive kličem!

— **Moškanjeci.** Tekom meseca januarja tekočega leta se je naložilo na tukajšnjem kolodvoru 44, februarja pa 70 vagonov vina; največ ga je iz Halož ter gre kot priznan „Zavrčan“ v svet, a nekaj tudi iz Slovenskih goric. Vsak železniški voz obsega 16—18 polovnjakov a 285—300 litrov. Spravilo se je tedaj v dveh mesecih najmanj 562.000 litrov ter se skupilo zanj nad 224.000 kron.

— **V Gradcu je umrl** vpokojeni vladni svetnik g. Alfred Garzaroli pl. Thurmackh, star 77 let.

— **Sv. Ilj v Slov. goricah.** Kaj neki misli vlada učiniti z našimi občinskimi volitvami? V Šoštanju je razpustila obč. zastop vsled malenkosti; a naše volitve se ji niti ne zdi vredno razveljaviti, ko so se vendar godile nečuvne krivice. A slavna vlada dobro ve, da so v Šoštanju gospodarili Slovenci, v Št. Ilju pa — Nemci. Dvojna mera!

— **Iz Gradca.** Akad. tehn. društvo „Tabor“ je priredilo v soboto dne 17. t. m. graškim Slovincem zabaven pustni večer. Dvorana pri „Divjaku“ je bila natlačeno polna. Na vzporodu je bila šaljiva igra, kranjski semenj, tropinovec iz Vipavskega, panoptikum, z mnogovrstno galerijo modernih slik iz najnovejše dobe kulturne zgodovine, kakor „Schubertbund“ v Celju. Na čast in v večjo zabavo veseli družbi zbrani na tem večeru taborjanskem je izdal konsorcij prlekov in „flosarjev“ posebno izdajo novega slovenskega humorističnega lista. Mnogo smeha sta

vzbujala junaka, ki sta priromala iz kraljestva pohorskega in profesor antropologije na slovenskem vseučilišču v Gradcu s svojim „pretresljivim“ uvodnim predavanjem. Pela se je nova izvirna slovenska opera „Po desetih letih“. Kot operni pevci so gostovali vitežki dijaki od bregov slavne slovenske Save, njih mučeniški obrazi in njihova staroslavna himna nas je potolazila, da slovensko dijaštvo pozna zgodovino svoje preteklosti in jo zna tudi na pristojnem mestu in primernem času proslavljati. Potem pa seveda je bil še ples, da se ne pozabi, kar je v tem resnem pustnem času nekaj nenavadnega!

Kranjsko.

— **Občinske volitve na Jesenicah** se vrše dne 6., 8. in 10. marca.

— **Čuden slučaj.** Te dni pripeljal je neki gospod iz Hanj pri Ilirski Bistrici iz Ljubljane od svojih staršev psička in mačko s seboj. Obe živali sta se vedno rade imeli, sovraštva ni bilo med njima. — Nekega dne je pogrešil gospod psička in mačko, pisal je takoj staršem žalostno novico, a kako se začudi, ko mu oče sporoči, da sta živalici že isti dan srečno dospeli nazaj v Ljubljano. Prehodili sta v 10. urah čez 100 km.

Koroško.

— **Uboj.** Tomaž Slapar je Jurija Moraka v Enznavesi na Koroškem tako obdelal z nožem, da je ta vsled tega umrl. Slapar je bil obsojen od celovškega porotnega sodišča na štiri leta težke ječe.

— **Rabelj.** Dvakrat je umrl. Anton Medvešek, rodom Kranjec iz krškega okraja, se je pred leti podal v Ameriko, boljsega zaslužka iskat. Leta 1904. je prišla semkaj, kjer je bil uslužben, vest, da je umrl. Čez tri mesece je pa sam pisal „lastnoročno“, kako se mu godi in da dobro zasluži. Leta 1905. meseca novembra, je spet prišla od tam, kjer je delal, vest, da je umrl. Tekoči mesec pa je dobila mati njegove ljubice tretje pismo in denar. Ali je sploh še mogoče večjih čudežev v Ameriki, onkraj te velike vode?

— **Ustrelil se je** v Borovljah puškar Anton Antonič. Vzrok samomora ni znan.

Primorsko.

— **Umrl je** v Trstu Jos. Sirk, jako priljubljen trgovec, ki se je mnogo žrtvoval v pospeševanje narodnega in socialnega življenja tržaških Slovencev. Posebno mu je bilo na srcu tržaško Sokolstvo.

— **Tržaški slovenski rodoljubi** so ustanovili javen urad, v katerem se delajo brezplačno slovenske vloge na različna oblastva.

— **Tržaški mestni zastop** je sklenil naznaniti namestništvu, da bo magistrat sprejemal v bodoče samo italijanske dopise, češ, da sedaj, odkar je magistratu odvzet prenešeni delokrog, ni več povoda prejemati dopise v „tujih“ jezikih.

— **Lloydova uprava se premesti na Dunaj.** Premesčenje Lloydovega sedeža iz Trsta na Dunaj je definitivno sklenjena stvar, kakor so povzeli od poslanci trgovskih zbornic v Trstu in Rovinju iz pogovora z ministrom.

— **Štrajk v Trstu končan.** Stavkujoči kurjači in pomorščaki Lloydovi v Trstu so sklenili, da nehajo štrajkati in so šli v soboto na delo.

— **Neznano kam je izginil** te dni 11letni Franc Keber v Trstu. Dečko je prav priprosto oblečen in govori slovanski in nemški.

— **Ljubeznjiv prijatelj.** Alojz Gornolj in Anton Špehar sta

v Trstu pila skupaj, in sicer tako, da je plačeval Špehar za oba. Ko se ga je Gomol nalezal nekoliko, je začel sitnariti, a so drugi zadušili prepir. Ko sta pa šla prijatelja iz gostilne, je napadel Gomol Špeharja s kamnom, s katerim ga je bil po glavi in prsih, da ga je težko poškodoval. Za izraze tega prijateljstva je bil Gomol obsojen na 16 mesecev ječe in mora plačati 370 K poškodovancu za bolečine, zdravljenje in izgubo zaslužka.

Slovanski jug.

— **Jugoslovanski dnevi v Bolgariji.** Letos v septembru bo odkrit spomenik carju-osvoboditelju Aleksandru II. pred poslopjem „Narodnega sobranja“. Na to slavnost pošlje posebno zastopništvo ruski car sam in se bo svečanosti udeležilo veliko število Rusov. Iste dni bo odprto novo gledališče, ki se zdaj izvršuje. Na slavnost bodo povabljeni zastopniki vseh slovanskih gledališč, tudi Slovenci. Ob enem se odpre iste dni II. jugoslovanska razstava. Ne bo razdeljena po narodnosti, ampak dela bodo uvrščena po vrednosti, ki jo določi komite iz 4 članov: enega Slovence, Hrvata, Srba in Bolgara. Za sprejem jugoslovanskih gostov se že vrše priprave!

— **Odlikovanje srbskega junaka.** Ruski car je za izkazano veliko hrabrost na bojnem polju na daljnem vstoku odlikoval stotnika inženirskega oddelka Srba Radoslava A. Djordjevića s sledečimi visokimi redovi: sv. Ane III. reda, sv. Stanislava III. reda in sv. Ane II. reda z meči. S tem zadnjim redom je dobil omenjeni Srb tudi pravico ruskega plemstva.

Slovanski sever. Krásná Praha.

Pod tem naslovom sta priredili društvi „Krasomná jednota pro Čechy“ in „Za starou Prahu“ v Pragi v Rudolfinu razstavo, ki naj bi nudila kolikor mogoče vsa v resnici umetniška dela, h katerim je nadahnila slikarje Praga s svojo krasoto, ona, stolopca, zlata, kraljeva, stara, slikovita, krasna češka metropola. Poleg čisto umetniškega ima razstava i namen buditi pri upadablajočih umetnikih še večje zanimanje za lepoto Prage in vzbuditi ljubezen vseh do nekdanje, stare, bolj in bolj izginjajoče Prage. Razstava sama je krasna in jako zanimiva. Stara in nova doba! stara Praga tu in tam, pa vendar kaka razlika. In če bi se Praga ne bila izpremenila toliko v zadnjem stoletju, kakor se je to zgodilo v resnici, koliko razlike v celem načinu naziranja, čutenja, razpoloženja, umetniških ciljih, načinih in potih slikarskega izražanja! Tam velika panorama, linije brez barve sence, pravi načrti stavitelju, tu posamezne ulice, izgublajoče se v polutemi, tam bleste veselje in bogastvo, tu stradalajoči delavci, tam veliki trgi, tu najbolj zapuščene ulice in koti: stoletni razvoj umetnosti, in življenja ter naziranja o njem.

Svetovne vesti.

— **Hud potres.** V Buenaventuri (Kolumbija) so dne 21. t. m. čutili potres v smeri od severa proti jugu, ki je napravil sicer malo škode, toda povzročil med ljudstvom veliko paniko. Potresu je sledila velika poplava morja, ki ni napravila tukaj nikake škode. Glasom poročil iz južnih obmorskih krajev, je baje izgubilo življenje 2000 ljudi. V Tumaku je povzročena škoda še večja nego v Buenaventuri. Tudi tam je našlo smrt ne-

koliko oseb. V Tugnarresu, kjer so čutili 12 potresnih sunkov, je bilo ubitih 5 oseb. V Popavanu so prebivalci zapustili hiše.

— **Zgled avstrijske pravičnosti.** Vlada je dala: vseučilišču na Dunaju 136.662 K, nemškemu vseučilišču v Pragi 102.855 K, češkemu pa — 53.155 K. In to Avstrijo naj mi Slovani smatramo za svojo dobro mater...

— **Vojška akademija zgorela.** Vojška akademija v Gambiere v državi Ohio je popolnoma zgorela. Osem kadetov je bilo poškodovanih, od teh trije težko, osem jih pa pogrešajo.

— **Koliko se izkoplje zlata?** V letu 1905 so izkopali zlata na celem svetu za 1.895.100.000 frankov, za 260.000.000 frankov več kot leta 1904. Največ ga da Transvaal v Južni Afriki, kjer so ga izkopali v prošlem letu za 527.000.000 frankov. Za Južno Afriko pridejo takoj Zedinjene države ameriške z 431.700.000 franki, za temi pa Avstralija z 427.600.000 in Rusija z 120.000.000 franki. (1 frank = blizu 1 krona.)

— **Število zvezd.** Človek more pri jasnem vremenu s prostim očesom naštetih okoli 4000 zvezd. Z dobrim daljnogledom, ki je približno meter dolg, vidimo že 60.000 zvezd. Ako pa vzamemo najmodernejši zvezdogledni teleskop, videli bomo na nebeškem svodu gotovo do 60 milijonov zvezd.

Društveno gibanje.

— **Slovensko akademsko društvo „Slovenija“** priredi v petek, dne 2. sušca ob pol 8. uri zvečer v restavraciji Schwarz, I. Landesgerichtsstrasse, svoj VI. redni občni zbor z običajnim vzporedom. Slovanski gostje dobrodošli.

Književnost in umetnost.

— **Korespondenca dr. Josipa Muršca.** Priobčil dr. Fr. Flešič, c. kr. profesor. Ljubljana, 1905. 280 strani. L. Schwentnerjeva knjigarna, 60 kr. — Prijatelje štajerske zgodovine opozarjamo na to publikacijo, ki je važna osobito za dobo okoli 1848. Iz „Zbornika Mat. Slov.“

Cene primerno nizke. Delo solidno in se v teku tedna izgotovi. Lišpa ni treba odstraniti. Za vse v snaženje izročene stvari se jamči.

H. VOLK

Šoštanj, Štajersko.

Kemična pralnica

urejena z najnovejšimi stroji na par in elektriko, se priporoča za snaženje vsakovrstnih oblik itd.

Zbiralnica v Celju pri gospodu Josipu Hočevarju krojaški modni salon, Kolo-dvorska ulica.

(64) 67-17

Priprave za valjanje perila (valjarje), — — — pralne stroje, stroje za izžemanje, omare za led najboljšo konstrukcije daje

tvrdba S. Berger Dunaj I. Wipplingerstrasse 29. Ilustrovani ceniki zastoj in poštnine prosto (7/a) 104-46

„Posojilnica v Rajhenburgu“

ima

v nedeljo, 18. marca t. l.

občni zbor

v svoji pisarni

s sledečim dnevnim redom:

1. letni račun; (156)
2. poročilo v reziziji;
3. premembe pravil;
4. volitev načelstva in nadzorstva;
5. nasveti.

Začetek ob 3. uri popoldne.

V slučaju nesklepnosti bode drugi občni zbor ob 1/2 4. uri popoldne.

Mrtvo perutnino, surovo maslo

kupi v večjih količinah

A. SCHANIL, Dunaj XVII.

Hauptstr. 67. Pošt. hr. konto 885.365. (73) 20-16

Vrtnarski pomočnik

(154) dobi službo pri 2-1

Dr. Sernecu v Celju.

Blagajnice

varne pred ognjem in vlomom prodaja v vseh velikostih najboljše izdelane firma, ki obstoji že nad 30 let

S. BERGER

DUNAJ I. Wipplingerstrasse 29.

Vzerci so v rabi in se lahko ogledajo v „Zvezi slov. posojilnic“ v Celju in pri mnogih drugih posojilnicah in hranilnicah v vseh slovanskih pokrajinah. 104-46 (7/b)

Kupujte narodni kolek!

ALOJZ FILIPIČ, čebelar v Pristavi pošta Ljutomer prodaja pristen iztočen :

med ajdovec, kilogram po 1 K 50 vin. Zaboječek se računi po 40 vin. Manj od 2 kg se ne razpošilja. (153) 2-1

Županstvo trga Gornjigrad naznani tužno vest, da je zelo priljubljeni g. c. kr. deželno-sodni svetnik

MAKS VIDIC

po kratki mučni bolezni v starosti 48 let danes mirno v Gospodu zaspal.

V GORNJEMGRADU, dne 25. febr. 1906.

(157) ŽUPANSTVO GORNJIGRAD.

Parna žaga Deghenghi v Ljubljani

kupuje

! sledeče vrste, smrekovega, jelkovega, borovega, bukovega in hrastovega okroglega lesa (hlode) potem hrastove deščice (frize) po dnevni ceni, kakor tudi gozde pripravljene za posekati. !

Ponudbe nasloviti je na

Parno žago Deghenghi v Ljubljani

Cesta na Rudolfovo železnico št. 47. — Pisarna: Šelenburgove ulice št. 6.

(8) 100-44